

FØROYINGAHAVNIN

Í FØROYINGAHAVNIN – OG MÆR DÁMAR VA

Í 1954 fór Poli fyrstu ferð til Grønlands. Ólíkt øllum hansara ferðum eftir hesa var høvuðsendamálið ikki at arbeiða í fiski, men sum arbeiðsmaður fyri Lamhauge/Waagstein. Uppgávan var at byggja havnarlag fyri Nordafar. Teir bygdu millum annað frystihús, saltsilo og planeraðu kaiina.

Um hetta mundi var ikki lætt at tjena pening í Føroyum. So afturkomin til Føroyar, valdi Poli saman við einum vinmanni úr Vík, at leita sær til Norra eftir arbeiði. Teir arbeiðdu í Fiskerstrand, tætt við Ålesund. Hetta var á vetri 1954. Men, hóast betri vónir, vísti tað seg tó heldur ikki at verða nógv at forvinna í Norra um hetta mundi.

So Poli avgjórði at seta seg í samband við Angel Andersen. Hann hevði verið arbeiðsformaður hjá norðmonnum í Føroyingahavnini, hagani Poli júst var komin. Og tað passaði so væl, at Angel Andersen búði júst í Ålesund.

Angel Andersen mintist eisini væl Pola, og bjóðaði honum gleðiliga arbeiði í Føroyingahavnini, at byrja beinanvegin.

Soleiðis byrjaði tíðin hjá Pola í Føroyingahavnini. Frá 1955 til 1971. Harvið gjørdist Poli tann føroyingur, sum hevur verið eina longst í Føroyingahavnini.

Tímarnir kundu skjótt blíva nógvir í Føroyingahavnini

Hóast tað ikki var nógv mann tjenti um tíman, var møgult at tjena fitt av peningi í Føroyingahavnini, tí har var so nógv arbeiði, at tímarnir kundu skjótt blíva nógvir, sera nógvir.

Júst hetta var nakað fyri Pola. Hann tók alt fyrifallandi arbeiðið. Alt frá at flisa eplir og tina vatn í “Velfarshúsinum” til at koyra truck og føra kranan á kaiini. Frá morgni til myrkurs arbeiðdi hann. Og tað gjørdist almenn vitan millum útróðrarmenninar, at um teir komu seint aftur av útróðri, so skuldi teir banka uppá hjá Pola. Tí hann var altíð klárur at koma til arbeiðis – eisini um náttina.

Soleiðis gekk tíðin. Hvørt vár varð farið av landinum, og um heystið komu teir heim aftur. Tað var eitt hart og kontant lív. Men tað vóru eisini skemtiligar løtur, hóast tað fyri tað mesta var hart arbeiði og lítil svøvnur.

Kokkaðist umborð

Eisini á túrunum umborð til Grønlands tók Poli alt fyriliggjandi arbeiðið. Her plagdi hann at arbeiða hjá kokkinum í køkinum, og bera matin frá kabussini yvir í lastina har mannskaðið var. Tað var mangan trupult í illveðri. Tað var um at passa sær lögir millum brotini, tá hann rann eftir dekkinum við kókandi grýtum og bakku fullum av mati.

Riggaði til

Okkurt ár, var boð eftir Poli tíðliga á vári, at koma at hjálpa við at fyrireika árliga virkseini. Poli greiðir frá, at ofta var avbera kalt tá hann kom. Hann minnst, at menn gingu á ísinum við bambustráðu ímillum sín, allan vegin út á oljukaiina. Undir hesum

umstøðum var neyðugt at tina nógv vatn, tí alt var fryst.

Og riggaði av

Onnur ár var neyðugt at verða eitt sindur longur, at hjálpa til við at rigga av. Poli greiðir frá, at eina árið, tá hann var einsamallur eftir í síni barakk, komu grønland-ingarnir at skjóta rev. Undir barakkini var opið, so revurin rann undan byrsunum inn undir barakkina. Tá rungaðu byrsuskotini í sovikamarinum, so eingin vón var at fáa blund í eyguni. Men tibetur var onkur av vinunum, sum bjóðaði honum yvir til sína barakk at sova.

Eitt møti við grønlandingar

Poli sigur seg ikki minnst nógv samskipti við grønland-ingarnir, tó minnst hann eitt møti. Einaferð tá hann stóð og krudvi og avhvøðaði nakrar kalvar, komu nakrar ungar vakrar grønlandskar gentur úr einum báti niðri á kaiini. Tær sóu Pola, og komu niðan til hansara. “Kunnu

hann var um at missa takið. Eg goggaði í hann, og fór so at rópa eftir hjálp sjálvur. Tá kemur ein annar maður úr sama báti. Hesin hjálpir mær at fáa løstaða mannin upp, men sleppir honum síðani bara á dekkið, og fer ótalaður avstað aftur. Veit ikki hvat er hent, men hesin hálvdruknaði norðmaðurin bleiv avkoyrdur. Eg sá at hann gekk og reikaði á kaiini í eina viku ella so, og so var hann horvin.

Eisini størri vannlukkur hendu. Poli fortelur um trolaran München, sum sakk á sumri 1963:

– Minnst á sumri í 1963, at ein týskur trolari hevði verið á Nordafar og provianterað og eftir olju og posti. Veðrið var gott, og seint á

kvøldi fóru teir út aftur. Teir høvdu bara siglt nakrar tímar, tá ið teir rendu á eitt undirvatnssker, og skipið sakk. 24 mans lótu lív. Teir flestu tí teir frystu í hel í bjargingarbatunum. Minnst at vit bóru øll líkini niðan í norska “Velfarshúsið”. 24 kistur komu úr Godthåb, og vit vóru nógvir sum hjálptu til at bera kisturnar, tá ið trolarin Berlin kom eftir teimum. Hann eg bar, var 21 ára gamal, tað var ikki tespiligt. Minnst at Jóannes Bech bað fyri teimum, áðrenn teir vórðu fluttir umborð á sína seinastu ferð.

“Eg lærði mennirnar at sova”

Menn høvdu ofta ilt við at sova, staddir so langt heim-

vit sleppa at eiga høvdini” spurdu tær. Jú gaman í, sigur Poli og skar teimum nøkur stykki. Tær tóku síðan høvðini, tóku tyggigummiið úr munnin og koyrdu tað rátt í munnin. Síðan fóru tær sína leið oman aftur í batin, hagani tær vóru komnar. Soleiðis eru vit so ymisk.

Eisini skakandi tilburðir

Í so nógv ár er sjálvandi nógv hent, og nógv mann kundi fortalt, men tað eru nakrar hendingar, sum enn standa klárt í minninum hjá Pola. Hann fortelur um eina:

– Vit lempaði salt umborð á einum dampara, tá eg fór at fáa mær vatn. Tá eg kom yvir til vatnpostin hoyrði eg róp: Hjelp!!! Eg fylgdi rópinum omaneftir kaiini, yvir til ein bát, sum lá við kai. Tað var stór fjøra, so eg mátti leypa yvir á rigningin og lora meg niður, síðan gekk eg yvir á triðja batin.

Tá eg kom fram, sá eg ein mann liggja í havinum og favna millum bátarnar. Tað var í seinastu løtu, tí

